

tahrir

devrimci öğrenci bülteni

sayı: 1

ocak 2012

KAPİTALİST BASKI ARTIYOR, MÜCADELE DE!

Manifesto okumaya, saçlarını kestirmekten, mektup yollamaya sayısız saçmalık kanıt olarak sunuldu insanlara. Adaletsizliğe başkaldırıp “beni de alın” diyenler dahi tutuklandı. Burjuva diktatörlüğü saldırılarını yoğun bir pişkinlikle sürdürmeye devam etti.

Dönem başından beri üniversitelerde de baskılar arttı. Afiş asmak 6 aya kadar uzaklaştırma almaya neden olurken sarılarla sopalarla okula rahatça girip polisin ve ögb'nin desteğiyle öğrencilere saldıran faşistler biraz daha cesaretlendirildi.

Muhafif hocalar ve öğrenciler yönetimlerinden tarafından fışlandı.

Bir yılı geride bıraktık. Arap halklarının ayağa kalktığı yılı, doldurdukları meydanlarla dünyanın bütün dikkatini çektikleri yılı, ekonomik krizin gitgide derinleşmesinin de etkisiyle Arap halklarının mücadelesinden ilham alıp meydanlara çıkmayanın neredeyse kalmadığı yılı, isyanların kapitalizmin kalbi olarak anılan Wall Street'e kadar sıçrayarak herkesin kapitalizmi sorgulamaya başladığı bir yılı geride bıraktık. Bir yılı geride bırakarak, ekonomik krizin daha da derinleşecek olması nedeniyle işsizliğe, yoksulluğa ve adaletsizliğe karşı mülksüzlerin isyanının daha da artacağı bir yıla merhaba dedik.

Geride bıraktığımız yılda doğa daha fazla katledildi, daha da kısaltıldı insanlığın ömrü, kadına şiddet arttı, devlet kürt sorununda siyasi çözümsüzlükte ısrar etti, askeri “çözümü” dayattı. Yılın son günlerinde 35 dağ emekçisi katledildi Roboskide. Basın emekçileri, avukatlar tutuklandı “terörist” diye. 500'ün üzerinde tutuklu öğrencinin yanına yeni öğrenci arkadaşları gönderildi. Puşi takmaktan, Komünist

Hal böyle iken arkadaş, tüm bu yaşananlara sessiz kalmamız beklenemez! Bizler dünyanın bütün pisliklerinin nedeninin kapitalizm olduğunu biliyoruz ve ona karşı mücadele etmenin derdindeyiz! Kapitalizm yıkılmadıkça onun sorumlusu olduğu açlığa, işsizliğe, tutsaklığa, katliamlara karşı sesini yükselten herkesi bastırmaya devam edecek.

Girmiş olduğumuz 2012'de de devam edecek bunlar oysa biz devam etmemesi için sınıf mücadelesine omuz veren devrimci marksist öğrenciler olarak Arap Devrimlerinin fitilini ateşleyen Muhammed Buazizi'nin kendi bedeniyle yaktığı meşaleyi bu topraklara taşıma derdindeyiz. Sadece bu topraklar için değil, bütün dünya için yaşanılabilir bir düzen kurmanın yolu önce kapitalizmi yıkmaktan geçiyor. Sende bizimle aynı derdi taşıyorsan, katıl mücadelemize!

NEDEN DEVRİMCİ MARKSİZM?

Devrimci Marksist öğrenciler, zaman zaman “Marksizm zaten devrimci değil midir, devrimci Marksizm tanımına ne gerek var?” gibi sorularla karşılaşır. İlk bakışta bu soru mantıklı gelmektedir. Komünizm hedefini ortaya koyan bir hareket zaten devrimci olmalıdır, doğal olarak kendisine Marksist diyenler de devrimci olmalıdır. Ancak Marksizm adına mücadele ettiklerini söyleyen Marx ve Engels sonrası siyasetçiler, Marksizmin devrimci olmayan yorumlarını yapmışlar, hatta bu “Marksizmleriyle” Marks’ı dahi tahrifata uğratmaya çalışmışlardır.

İkinci Enternasyonal

Engels’in kurulmasında yoğun çaba harcadığı İkinci Enternasyonal’in yönetimi, Engels’in ölümünden sonra Kautsky, Bernstein ve Bebel gibi Alman devrimcilerine kalır. Bu devrimciler, Engels’in en sadık ve yetenekli öğrencileri olmanın yanında, bütün dünya devrimcilerinin de örnek aldığı insanlardır. Lenin de uzun yıllar bu insanları izleyerek Rusya devrimci mücadelesini şekillendirmiş, parti/örgüt tartışmalarında Alman partisi üzerinde düşünerek Bolşevik Parti teorisini geliştirmiştir. Ancak bu Alman devrimcileri 1900’lerin başında, Alman devletinin muazzam gücünden de kaynaklı olarak reformistleşir, sosyalizme burjuva devletinin yıkılacağı bir devrimle geçmektense, kü-

çük küçük reformlarla geçilebileceğini savunmaya başlarlar. Bu reformist düşüncelere önce Rosa Luxemburg, ardından Lenin sert bir şekilde eleştiriler getirir. Lenin bu dönem sık sık kendisini reformistler ayırmak için “devrimci Marksizm” tanımını kullanır. Ancak bu yönelim sürer ve kısa zamanda Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde çoğunluk olur. 1914’e gelinip, emperyalist paylaşım savaşı çıktığında, bu parti ve onun izinde yürüyen diğer ülke partileri, savaşta kendi ülkelerinin galibiyeti için savaşma kararı alarak, işçi sınıfını birbirine kırdırtmaya başlar. Savaş bitiminde Almanya’da başlayan devrimci kalkışmayı durduracak olan Alman Sosyal Demokrat Partisi olur, bu partinin emriyle Alman devrimcileri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledilir.

İkinci Enternasyonal (Sosyalist Enternasyonal) günümüzde de yaşamaktadır. Bu örgüte üye partiler, birçok ülkede burjuvazinin lehine kararlar alan, düzen bekçisi partiler durumundadır. Yunanistan’da PASOK, İspanya’da Sosyalist Parti, İngiltere’de İşçi Partisi bu partilerden bazılarıdır.

Üçüncü Enternasyonal

Nasıl ki İkinci Enternasyonal’in ilk dönemleri dünya devrimi için yoğun bir çabayı kapsarken, 1900 sonrası dönem dünya devrimi karşısında büyük bir engel olarak görülebilirse, Üçüncü Enternasyonal için de aynı şey geçerlidir. İkinci Enternasyonal’in Marksizmi milliyetçi ve düzen içi bir konuma getirmesine tepki olarak Lenin, Trotskiy, Luxemburg gibi devrimciler tarafından kurulan Üçüncü Enternasyonal, muzaffer Ekim Devrimi’nin moraliyle de dünya devrimi mücadelesinin içine doğdu. Almanya ve Macaristan’da gelişen devrimci kalkışmalara müdahil olurken, Asya ve Ortadoğu’daki halklara elini uzattı. Komintern’in (Üçüncü Enternasyonal) ilk dört kongresi, komünist hareketin, bugün hala kabul edilen en temel ilkelerini kabul etti ve dünya devrimi mücadelesinin önemi bizzat Lenin tarafından sürekli öne çıkarıldı. Ancak Lenin’in ölümü, Avrupa’daki devrimlerin başarısızlığa uğraması ve SSCB içinde gelişen bürokrasinin günden güne güçlenmesi sonucu Komintern dünya devrimi partisi olmaktan çıkarak, SSCB’nin dış ilişkiler bürosu olarak çalışmaya başladı. Dünya devriminden vazgeçmenin teorisi olarak da “Tek Ülkede Sosyalizm” düşüncesi ortaya atıldı. Milli marş olarak kullanılan Enternasyonal marşı yerine Rus milliyetçiliği kokan bir marş kabul edildi. Lenin’in ölmeden

kısa bir süre önce yazdığı yazılar ile dikkat çektiği bürokratikleşme tehlikesine karşı mücadele eden Trotskiy önderliğindeki “sol muhalefet”, Stalin önderliğindeki bürokrasi tarafından polisiye yöntemlerle dağıtıldı. Trotskiy Rusya’dan sürüldü.

Bürokrasinin iktidarı ele geçirdiği SSCB artık dünya devriminin bir komuta merkezi olmaktan çıkarak, karşı-devrimin merkezi haline geldi. Çünkü artık esas olan komünist bir dünya değil, bürokrasinin çıkarlarının korunmasıydı. Sovyet bürokrasisi bu amaçla ilk olarak 1927’de Çin’de onbinlerce komünistin katledilmesine neden oldu, ardından dünya devrimine karşı ortaya çıktığı bariz olan Alman faşizmiyle saldırmazlık paktı imzalayarak onun gelişmesine katkıda bulundu (zaten,1930’larda en büyük düşman olarak Sosyal Demokratları belirleyerek faşizme karşı mücadeleyi ön plana almayan bürokrasi Hitler’in seçim başarısında da aslan payına sahipti), 1936’da başlayan İspanya Devrimi’nde, Almanya ile çıkarların bozulmaması adına doğrudan yer almadı, Komünist Parti dışındaki devrimcileri katletti, kamulaştırılmış fabrika ve toprakları sahiplerine iade etti.

Bunun gibi birçok tarihsel örnek verilebilir. Bütün bu örneklerde görmüş olduklarımız, bir komünist yönetimin münferit hataları değildir. Bunlar, SSCB’nin (yani sovyet bürokrasisinin) çıkarları

uğruna dünya devriminin müfredattan çıkartılmasıdır. Yani Marksizmin açıkça reddidir. Böyle bir ortamda, tıpkı Lenin’in 1919’da yaptığı gibi Trotskiy 1938’de Dördüncü Enternasyonal’i kurdu. Komintern’in ilk dört kongresindeki kararları kabul eden Dördüncü Enternasyonal Marksizmin dünya devrimi hedefi için mücadeleyi kaldığı yerden devam ettirdi. Trotskiy ve yoldaşları, kendilerini “devrimci Marksistler” olarak andılar. Stalinist bürokrasi, Marksizmin devrimciliğine sahip çıkan bir çok devrimci Marksisti katletti ve birçok başarısız denemenin ardından 1940 yılında Trotskiy’i de öldürmeyi başardı.

SSCB dış ilişkiler bürosu gibi çalışan Komintern, diğer ülkeleri daha fazla korkutmasın diye 15 Mayıs 1943’te, kongre kararı olmadan Stalin’in emriyle dağıtıldı. SSCB’ye rağmen olan Çin, Yugoslavya ve Arnavutluk devrimleri, çok kısa bir süre içerisinde bu ülkelerin kamplaşmasına neden oldu. Marks’ın dünya devrimi hedefi, sosyalist olduğunu iddia eden ülkelerin kamplaşıp, ulusal çıkarları adına birbirleriyle mücadele ettikleri bir ortamla karşılaştırıldığında, “devrimci Marksizm” tanımının önemi anlaşılabilir.

Balkan Yücel

Ekim Devrimi’nin önderi, Dördüncü Enternasyonal’in kurucusu Lev Trotskiy

YAŞAMIN KAYNAĞI İÇİN YIKALIM KAPİTALİZMİ!

*Ancak son ağaç kesildikten sonra,
son nehir zehirlendikten sonra ve
son balık tutulduktan sonra...
İşte ancak o zaman paranın
yenilemediğini anlayacaksınız.*

Cree Kızilderililerin kehaneti

Yeni yıla girmek genelde herkeste bir coşku yaratsa da kimilerimizde de Maya takviminin sona erdiği yıl gerekçesiyle bir gerginlik yaratmış olabilir. 21 Aralık 2012. Ne olacak acaba bu tarihte? Dünyaya göktaşını mı çarpar, Güneş mi patlar bilmem ama bir tehlike var ki uzun yıllar boyunca kirletilen doğa. Dünyada geri dönülemez bir yok oluştan bahsetmek kesinlikle olasılık dışı değil. Bu “yokoluş” kelimesini bilhassa kullanıyoruz çünkü kapitalizmin tarihin üçüncü büyük depresyonunu yaşadığı döneme de girmiş bulunuyoruz. Bununla birleşen bir ekolojik kriz de yokoluş sözcüğünün ciddiyetini ortaya koyuyor.

Bir avuç sömürücü azınlığın çıkarına işleyen bu sistem insan emeğinin ürettiği artık değeri mücadelelenin durumuna göre bir bedel ödeyerek sömürürken, doğayı ise hiçbir bedel ödemedi sömürebiliyor. Emek – sermaye çelişkisi, işçi sınıfı – kapitalist mücadelesini doğuruyor. Peki sermaye – doğa diye bir çelişki var mı? Var ve sonucunda doğanın mücadelesine belkide gelecek yüzyılları - binyılları göremeye neden olabilir.

Sanayi Devrimi'nden sonra fosil yakıtların, özellikle petrolün yaygınlaşan kullanımı sonucu ortaya çıkan kükürt ve azot oksit gibi gazlar asit yağmurlarına yol açmakta ve ozon tabakasının incelmeye neden olmaktadır. Fosil yakıtların kullanımından açığa çıkan bol miktardaki karbondioksit atmosferde sera etkisi yarattığı için de küresel ısınmaya neden olmaktadır. Kutup bölgesindeki buzlar erimekte ve deniz canlılarının nesli tehlikededir.

Kapitalizm, kendi akciğerlerimiz betona bulanmış, şehirlerde neredeyse oksijene hasret kalırken, dünyanın akciğerleri ormanları yoketmekte, maden rezervlerini sömürmekte, nükleer atıklar ve fisyon santralleriyle gezegenimizi tehdit etmektedir. Denizlere dökülen milyonlarca litre petrol gibi her geçen gün milyonlarca canlı bu tür çevresel yıkımlarla ilişkili olarak yok olmakta, fabrika atıkları dere yataklarına boşaltılarak birçok ölümcül hastalığa davet çıkarmaktadır. Son dönemde gündemde olan akarsuların kullanım hakkının kapitalist şirketlere kiralanması sonrası HES'ler büyük bir doğa yıkımı-

nı da beraberinde getirdi. Derelerin yatakları değiştirildi, yüzyıllık dev ağaçlar kesildi ve yerlerine şantiye alanları kuruldu. Dağların içine kilometrelerce tüneller kazıldı ve atıklar dere yataklarına boşaltıldı.

Peki kapitalizm içinde ekolojik krizi çözmek mümkün mü? Elbetteki hayır. Bu krize neden olan sermayenin büyü ya da yok ol çelişkisi. Büyüklü küçüklü şirketler ya birbirleriyle rekabet edip doğayı daha da fazla katlederek büyüyecekler (ki bu kuraklığa, açlığa ve ölümcül hastalıklara neden olacak) ya da göstermelik olmayan anlaşmalarla uygun bir teknolojiyle doğayla uyum içinde üretim yapacaklar (ki bu sermayenin doğasına ayırık). Oysa tamamen organik yöntemlerle üretim yapan bir şirket olsa dahi, bu şirket diğerlerinin organik olmayan yöntemlerle yakaladığı üretim düzeyini yakalayabilmek adına iddialarından vazgeçmek zorunda kalacaktır. Vazgeçmezse yok olacağının bilincinde olarak.

Sonuç şudur ki; kapitalizm reforme edilerek yeşil hale getirilemiyorsa ve bu kendi içsel işleyişlerinden ötürü ise, kapitalizm aynı zamanda çevrecilerin de artık mücadele etmesi gereken bir sistem haline gelmiştir. Kapitalizmi dünya çapında yıkıp yerine sosyalizmi kurmak artık çevrecilerin de omuz vermesi gereken bir mücadeledir. Ancak sosyalizmde doğa ile uyumlu bir teknoloji geliştirilerek temiz enerji üretim sistemleri kullanılabilir. İnsanlık gelişimi boyunca doğayı taklit ederek onun sırlarını yavaş yavaş çözerek kendini ilerletebilmiş, hatta sanatı da onun güzelliklerini tasvir ederek yapmıştır. Dolayısıyla daha da ileri gidecek olursak ressamıyla, müzisyeniyle, fotoğrafçısıyla, ve daha sayamayacağım birçok sanat emekçisi için yegane esin kaynağı olan doğanın yok olmaması için yıkılması gereken bir sistemdir kapitalizm. Ancak işçi sınıfı kapitalizmin çarklarını durdurabilir, kırabilir ve ortadan kaldıracaktır; çünkü kapitalizmin devamını sağlayan odur. Bir avuç sömürücü asalak ona borçludur ve yine ancak o ve onun çeperinde, ona omuz verenlerdir ki sosyalizmin anası ve atası olacaklardır!

Azem Güneş

MÜCADELENİN YOL GÖSTERİCİLERİ: EMEKÇİ KADINLAR

Her kadın kendi sınıfındaki erkekten daha alt konumdadır. Ezilme dereceleri değişse de ne yazık ki şu gerçek hiç değişmiyor. İnsanlığın yarısı olan kadınlar ait oldukları sınıftan bağımsız olarak; sadece kadın olma özelliklerinden dolayı baskı altındalar ve mutlaka bir biçimde eziliyorlar. Bu ezilme kimi zaman taciz, tecavüz, fiziksel ya da psikolojik şiddet olarak ; kimi zaman da aşağılanma, doğurganlık ve çocuk büyütme görevleriyle eve hapsedilme olarak karşılıklarına çıkıyor.

Kadınların bir bölümü var ki onlar hem bu yöntemlerle eziliyor hem de sömürülüyorlar. İşte sermayenin hakimiyeti altında sömürülen ve ezilen bu kadınlar işçi-emekçi kadınlardır. İşçi-emekçi kadınlar burjuva kadınlara göre kadın olmaktan kaynaklanan ezilmenin üstüne yoksulluk ve emek gücünün satımını da sırtladıkları için çifte kölelik durumundadırlar. Bir kadının yapabileceği en meşakkatli , en barbarca iş olan ev işleri bunun en basit örneğidir. Temizlik, ütü, çocuk ve yaşlı bakımı gibi bakım emeğinin önemli bir bölümünü para ile satın alabilen burjuva ya da küçük burjuva kadının üzerinde bir işçi-emekçi kadından çok çok daha az yük vardır. Ayrıca bir burjuva kadın ; kadın olarak ezilse de fabrikasında çalışan bir işçiyi sömürmektedir. Bu gün bu sömürüye maruz kalanlar sadece fabrikada çalışan işçiler değil; sağlık emekçisi olan hemşire, kamu emekçisi olan öğretmen, bankacı, asgari ücretle çalışan avukat vb.'dir.

Kadınlar bütün ezilmişler gibi durumlarını iyileştirmek, mevziler kazanmak, taleplerle sistemi zorlamak ve kısmi haklar kazanmak için kapitalist sistem içerisinde de mücadele edecektir. Erkek egemen sistem bütün kadınları ezdiğinden dolayı mücadeleye bütün sınıflardan kadınlar katılacaktır. Ancak kadının kurtuluşu temelde işçi-emekçi kadınların eliyle gerçekleşecektir. Çünkü kapita-

list toplum erkek egemen bir sistemdir. Kadınların ezilmesinin ve sömürülmesinin son bulması ancak kapitalizmin alaşağı edilmesiyle mümkündür. Kadının ezilmesinin temelini oluşturan özel mülkiyet kapitalist sistemin özüdür. Kadını özgürleştirip, ev işlerini toplumsallaştırmanın yolu (ortak çamaşırhaneler ve yemekhaneler, kreş ve çocuk bakım merkezleri, hasta ve yaşlı bakımının toplumsallaşması vb.) kadını ev içinde köleleştiren özel mülkiyet temelli kapitalizmi yıkmaktır. Kapitalizmin hakimiyetini ortadan kaldırma görevini önüne koyanlar sadece emekçi kadınlar olduğu için kadının kurtuluşunu onlar gerçekleştirecektir. Tabi ki bur-

juva ve orta sınıf kadınları da kadın kurtuluşu için mücadele edebilir ancak bir aşamadan sonra fren rolü oynayacaklardır. Kendi sınıf çıkarları belirleyici olacağı için kapitalizme karşı mücadeleyi önlerine koyacak değillerdir. Bu noktada da mücadeleye büyük bir düğüm atıp boğacaklardır.

İşçi-emekçi kadınlar başından sonuna kadar kadınların kurtuluş mücadelesini omuzlayabilecek tek tutarlı unsurdur. Düzenle uzlaşmaz çelişki içinde olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bu yüzden nihai kurtuluş için kadınlar şunu haykırmalıdır: Erkek Egemen Kapitalist Sisteme Karşı Emekçi Kadınlar En Öne !!!

YIKINTININ TARİHİ VE TEORİSİ

Nerede bir sosyalizm tartışması olsa, bir şekilde Sovyetler Birliği sosyalizmin asla gerçekleşemeyeceği, gerçekleşse bile kapitalizmin onu alaşağı edeceğinin kanıtı olarak sunulmaktadır. Peki gerçekten de Sovyetler Birliği denemesi sosyalizmin mi yoksa Stalinizmin mi kapitalizme karşı asla ayakta duramayacağını bir kanıttır? Bu soruların yanıtını bulmak için önce sosyalizmin ne olduğuna, Sovyetlerde Lenin'in ölümünün ertesinde Stalinizmin uygulamalarının ne olduğuna ve Sovyetler Birliği'nin tarihine bakılmalıdır. İşte bu sayımızda tanıtmak istediğimiz Yıkıntının Tarihi ve Teorisi adlı Mehmet İnanç Turan'ın kitabı bu soruları cevaplamak için yazılmıştır.

Yıkıntının Tarihi

Kitabın ilk bölümünde Lenin'in son yıllarında yavaş yavaş Stalin'in tehlikesinin farkına varması, ardından Trotskiy ile aynı cephede yer alması anlatılıyor. Lenin öldükten sonra Stalin'in kendine muhalif isimleri (Başta Trotskiy olmak üzere) planlı bir şekilde siyasetten uzaklaştırması ve öldürtmesi anlatılıyor. Dikkat çekici nokta ise Stalin'in muhaliflerinin hepsinin mahkemeler tarafından faşizmin ajanı suçlamasıyla yargılanması. İnsanlara işkence ile imzalatılan itiraf metinlerinin delil olarak kullanılması bir yana; bu kişilerin Ekim Devrimi sürecinde Bolşevik Partisi saflarında mücadele ettikleri ve Merkez Komite'deymiş oldukları da kitapta ayrıca belirtiliyor. Bu suçlamalarla dolaylı olarak Ekim Devrimi'ni faşist ajanların yaptığı sonucu ortaya çıkıyor. Katliamları halk nezdinde meşrulaştırmak için yoldaşlarına faşist ajan sıfatını yakıştırmının Bolşevik gelenek ile alakası ise kitapta sorulan başka bir soru.

Kitapta üstünde haklı bir şekilde çok fazla durulan bir diğer konu ise tek ülkede sosyalizm teorisinin pratikteki yansımaları. Stalin, Marks-Engels-Lenin'de olmayan tek ülkede sosyalizm teorisini savunmuş ve diğer ülkelerle ilişkilerini de buna göre belirlemişti. Bu teori diğer ülkelerdeki sosyalist devrimlerin engellenmesini (Çin, İspanya, Yunanistan) gerektirmiş, 1919 da Ekim Devrimi'nden 2 sene sonra kurulan 3. Enternasyonalin 1943'te lağvedilmesini gerektirmiş, diğer ülkelerle ilişkiler zarar görmesin diye o ülkelerin komünist partilerinin kukla gibi Sovyetler'in dediklerini yapmaya

zorlanmalarını gerektirmiştir.

Yıkıntının Teorisi

Kitabın ikinci bölümünde Marks-Engels-Lenin'e göre sosyalizmin ve Sovyetler Birliği'nde Stalin döneminden itibaren sosyalizm olduğu iddia edilen sistemin karşılaştırılması yapılmıştır. Yazının başında belirttiğimiz sosyalizm nedir, Sovyetler

Birliği'nde uygulanan neydi tartışması bu bölümde nihai cevabını bulmaktadır.

Günümüzde yaygın olarak kapitalizm sonrası geçiş döneminin sosyalizm anlamına gelmekte olduğu inancı hakimdir. Bu, Stalinizmin sosyalizme verdiği büyük zararlardan bir tanesidir. Kitabın ikinci bölümünde, proleterya diktatörlüğü eşittir sosyalizm algısının aslında yanlış olduğu; proleterya diktatörlüğünün kapitalizmden sosyalizme (yani komünizmin birinci evresine) geçiş dönemi anlamına geldiği anlatılmaktadır. Sovyetler Birliği'nin 1936 da sosyalizme geçtiklerini söyledikleri zaman sistemlerinde varolan devletin, sınıfların, paranın, düzenli ordunun, bürokrasinin aslında sosyalizmde yeri olmadığını Marks'tan ve Lenin'den bolca alıntı

yaparak kanıtlamaktadır. Stalin döneminde unuttulan; ama sosyalistlerin sahip olması gereken en önemli özelliklerden biri olan enternasyonalizme Marks'ın ve Lenin'in verdikleri önem, onların metinlerinden örneklendirilerek gösterilmektedir.

Yıkıntıyı Anlamak

Genel olarak bakıldığında teorideki bütün bu yanlışların, çarpıtmaların sınıfsal olarak kime hizmet ettiği sorulabilir. Bu sorunun cevabından önce kitapta yer alan şu cümleler aydınlatıcı olacaktır: "Politik mücadele bir çıkarlar ve güçler oranı savaşıdır. Liderlerin gücü de kendilerini destekleyen sınıf ve tabakalara uyum gösterme, onların çıkarlarını en iyi biçimde savunmaktan gelir İşte, Stalinizmin "başarısının" altında yatan tılsım, bürokrasinin çıkarlarıyla kendini uyumlaştırabilmiş olmasıdır." Şimdi soruya cevap verirsek, Stalin dönemiyle birlikte Sovyetlerde bürokrasi denen ayrı bir sosyal katman oluşturuldu. Bu katmana ait bireylerin maaşları toplumun diğer kesimlerinden çok fazlaydı, sınıf bürokratların girebildiği alışveriş merkezleri vardı vb. Yıkıntının nasıl yıkıntı haline geldiğini anlamak Sovyetler'deki bürokratik yozlaşmayı da anlamaktan geçmektedir. Yıkıntıyı anlamak demek bürokrasinin adım adım kapitalizme giden taşları nasıl döşediğini anlamak demektir.

GÖREVDEN ALACAĞINA TEŞEKKÜR!

Hükümet Uludere katliamının ardından olayın büyüklüğü karşısında bir müddet sessiz kaldı, hatta başsağlığı ve tazminat gibi sözlerle Kürt halkını yatırtmaya çalıştı. Ama bu sadece birkaç gün sürdü. 35 Kürt genci ve çocuğu 28 Aralık Çarşamba gecesi katledilmiş, olay bütün Türkiye tarafından 29 Aralık Perşembe günü duyulmuştu. Pazartesi hükümet toplantısından sonra tavır değişti. Şimdi savunmayı bıraktılar, saldırıya geçtiler.

Önce kabine toplantısından sonra başbakan Yardımcısı Bülent Arınç aslında kusurun ikaz fişeklerine rağmen askere kendilerinin terörist olmadığına dair bilgi vermedikleri için ölenlerde olduğunu açıkladı. Ardından ertesi gün Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay aynı iddiayı tekrarladı. Nihayet Başbakan Erdoğan AKP meclis grubunun toplantısında yeniden saldırganlaştı, BDP'ye "iblis" dedi, CHP'yi PKK'nin eline oynamakla suçladı, Genelkurmay'a ise teşekkür etti. Hükümet, hem suçlu, hem güçlü!

Ortada çok ciddi bir olay var. Devlet, ister kasıtlı, ister yanlışlıkla ve tuzağa düşerek, ister bir değerlendirme hatası dolayısıyla, sivil halktan bir grubu bombalamış ve 35 kişiyi öldürmüştür. Bunda tartışılacak bir şey yok. Bir trafik kazası olduğunda bile, kimse ölmemiş olsa dahi, olayda kimin sorumlu olduğu araştırılıyor. Şayet ciddi bir hata (örneğin içkili araç kullanma) veya kasıt varsa, sorumlu kişi cezalandırılıyor. Bir basit trafik kazasında yapılan, bir devletin 35 vatandaşını öldürdüğü bir olayda haydi haydi yapılacaktır. Bu kadar vahim bir olayın neden gerçekleştiği de soruşturulacaktır, sorumluların kim olduğu da.

Şayet bu doğruysa, ilgili bütün kurumların kamu adına soruşturma yürütenlere her türlü bilgi ve belgeyi vermesi için doğasındandır. Soruşturmayı yapan kurumlarla işbirliği yapmamak suçtur. Peki,

Erdoğan Genelkurmay Başkanı'na ve komutanlara neden teşekkür etmiştir? Soruşturma konusunda engelleyici bir tavır içinde olmadıkları için mi? Ama bu onların kanuni görevi ve sorumluluğudur. Bir insana ya da bir grup insana, kanunun emrettiği şeyleri yaptığı için teşekkür edilir mi?

Komik. Demek ki, teşekkürün siyasi anlamı başka. Erdoğan bu teşekkürü ile Genelkurmay'a ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne (TSK) "bizim sizinle alıp veremediğimiz bir şey yok" diyor. Halkın önünde de bunu ilan ediyor. Bir yandan, TSK'yı halkın gözünde aklamaya çalışıyor, bir yandan da "bu devlet politikasıdır" diyor.

Bir katliamın hiyerarşik bakımdan sorumlularına böyle katliamının haftası bile dolmadan ve soruşturma sonucu belli olmadan teşekkür etmek siyasi bedelini de kendi içinde taşır. İki ihtimal var. Ya katliam kasıtlıdır, o zaman Erdoğan devletin kendi vatandaşı olan sivil halkı kasıtlı olarak öldürmesini devlet politikası haline getirmiş demektir. Ya da katliam PKK'ye karşı verilmekte olan savaşın amaçlanmamış bir yan ürünüdür. ABD'nin Türkçe'ye çok zor çevrilen savaş terminolojisi ile "collateral damage"dir (amaçlanmamış hasardır). Demek ki, aynen Amerikalılar gibi, Erdoğan da bu kadar çok sivilin öldürülmesini "ne yapalım, olacak o kadarı" diye karşılıyor.

Katliamın sorumlularına teşekkür eden, kendisi de katliamın bütün sorumluluğunu üstlenmiş demektir. İşçi sınıfı bir gün bunun hesabını mutlaka soracaktır. Uludere, Dersim'lerin, 6-7 Eylül'lerin, 1 Mayıs'ların, Maraş'ların, Sivas Madımak'ların, Gazi'lerin yanına yazılmıştır.

DEYK

CRFI

Coordinating Committee for the Refoundation of the Fourth International

(DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL'IN YENİDEN KURULUŞU KOORDİNASYONU)

1938'de kurulan Dördüncü Enternasyonal, o günden bugüne bir çok ayrışma yaşadı. İkinci Paylaşım Savaşı, Doğu Bloku'nun ortaya çıkması, 1968 kitlesel ayaklanmaları, Sovyetler Birliği'nin dağılması gibi önemli dönemeçlerde yol ayrımlarına giden Dördüncü Enternasyonal militanları, bu süre içerisinde Trotskist önderlerin isimleriyle anılan bir dizi akım ortaya çıkardılar: Morenoculuk, Cliffçilik, Mandelcilik, Lambertçilik. Ancak geçen zaman bunların örgütsel ve politik olarak, Sosyalist Dünya Devriminin Dünya Partisi'ni karşılayamadığını açıkça gösterdi. Dördüncü Enternasyonal'in, 1938'deki Geçiş Programı ve Komintern'in ilk dört kongresi kararları temelinde yeniden kurulması için harekete geçen İşçi Partisi (Arjantin), Devrimci İşçi Partisi (Yunanistan), Bugünkü Komünist İşçi Partisi'nin atası/anası olan örgüt (İtalya) 1997 senesinde Cenova'da toplanarak Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Hareketi'ni oluşturdular. Zaman içinde yeni katılımlarla büyüyen hareket, 2004 yılında Arjantin'de toplanan kongreyle Koordinasyon halini aldı. Devrimci İşçi Partisi'nin Türkiye seksiyonu olduğu Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu, dünyanın dört bir yanında sosyalizm için

mücadele etmekte. Toplam on seksiyona sahip olan DEYK'in belli başlı partileri şunlardır:

Partido Obrero (İşçi Partisi): Arjantin'in en güçlü sol partilerinden birisi olan PO'nun, bir dizi Trotskist partiyle birlikte kurduğu Sol Cephe 2011 seçimlerinde 500 bini aşkın oy topladı. 2001 Arjantin krizinde, işçi sınıfı içinde etkin mücadele yürüten PO, özellikle, kriz koşullarında çok büyük ses getiren işsizler hareketinin de etkin örgütleyicilerindendi. Sendika bürokrasisine karşı da amansız bir mücadele içinde olan PO'nun militanı Mariano Ferreyra Demiryolu İşçileri Sendikası bürokratları tarafından öldürüldü.

Partito Comunista dei Lavoratori (Komünist İşçi Partisi): İtalya'da Romano Prodi önderliğindeki Komünist Yeniden Kuruluş Partisi'nin sosyal demokratlaşmasına karşı en hızlı ve cesur eleştirileri vererek bu hareketten kopan İtalyan devrimci Marksistler 2006 yılında PCL'yi kurdular. Sınıf çalışmasına özen gösteren PCL'nin üyelerinin çoğunluğu da işçilerden oluşmakta. İtalya'nın hemen hemen bütün kentlerinde örgütleri bulunun PCL, 2008 seçimlerinde 200 bini aşkın oy topladı.

Ergatiko Epanastatiko Komma (Devrimci İşçi Partisi): 1985'te kurulan EEK Yunanistan işçi sınıfı mücadelesinde etkin bir rol oynamaktadır. Devrimci Gençlik isimli öğrenci örgütlenmesiyle üniversitelerde de örgütlenen EEK, Alex'in öldürülmesi sonrası ve 2011'de krizle beraber gelişen kitlesel eylemlerin içinde yer almıştır. Çeşitli işçi direnişlerinde ve sendikalarda etkin olarak mücadele eden üyeleri, faşistlerin kezzaplı saldırılarına uğramış, evleri yakılmıştır.

Bu bülten Devrimci İşçi Parti'li Öğrenciler tarafından çıkartılmaktadır.
DİP Genel Merkezi: Konur Sokak, No:14/19, Kızılay Çankaya/ANKARA
www.dip.org.tr

